

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Cahul, Cebotari Vitali, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 29 noiembrie 2016, în cauza penală în privința lui

Tanov Sveatoslav XXXXX,

născut la XXXXX, originar din mun. XXXX, domiciliat până la reținere în XXXXX, str. XXXXXX, nr. XX, ap. XX

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 20 aprilie 2016 - până la 09 iunie 2016 (instanța de fond);***
- 2. de la 11 iulie 2016 - până la 29 noiembrie 2016 (instanța de apel);***
- 3. de la 20 aprilie 2017 – până la 21 iunie 2017 (instanța de recurs ordinar).***

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 09 iunie 2016, examinată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, Tanov Sveatoslav a fost condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal, la 30 ani închisoare.

În conformitate cu prevederile art. 85 Cod penal, la pedeapsa stabilită a fost adăugată parțial pedeapsa neexecutată stabilită prin sentința din 05 iunie 2014, definitiv fiindu-i numită pedeapsa închisorii pe un termen de 30 de ani, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Potrivit prevederilor art. 103 Cod penal s-a dispus supunerea lui Tanov Svetoslav la măsuri de constrângere cu caracter medical.

S-a dispus încasarea din contul inculpatului în beneficiul lui Delibatov Elena prejudiciul moral în sumă de XXXX lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Tanov Sveatoslav, la 21 ianuarie 2016, ora exactă nefiind stabilită de către organul de urmărire penală, aflându-se la domiciliul bunicii sale Tanova Uliana în or. XXXXX, str. XXXXX, nr. XX, în urma unei cerți apărute spontan cu victima, folosindu-se de starea de neputință a ultimei cauzată de vârsta înaintată (72 de ani) având scopul de a cauza moartea acesteia, a început să o stranguleze, după care a scos-o în curtea

casei unde a doborât-o la pământ și a lovit-o cu pumnul de câteva ori în față, ulterior a luat o halteră cu masa de 24 kg. și cu o cruzime deosebită i-a aplicat două lovituri în regiunea capului, cauzându-i victimei potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 29 din 29 martie 2016, vătămări corporale grave, în urma cărora aceasta a decedat.

3. Împotriva sentinței au declarat apel inculpatul și avocatul acestuia Reșulschi G., care au solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri cu stabilirea unei pedepse mai blânde, argumentând că pedeapsa numită de prima instanță este extrem de aspră la individualizarea căreia nu s-a ținut cont de faptul că Tanov Sv. a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, iar cauza a fost judecată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 29 noiembrie 2016, apelurile declarate au fost admise, casată parțial sentința în partea aplicării pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, Tanov Sv. a fost condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal, la 13 ani și 6 luni închisoare.

În baza art. 85 Cod penal, la pedeapsa stabilită a fost adăugată parțial pedeapsa neexecutată numită prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 05 iunie 2014, definitiv fiindu-i numită pedeapsa închisorii pe un termen de 16 ani și 6 luni, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate Colegiul a menționat că, instanța de fond just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, iar acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal, însă pedeapsa stabilită acestuia este inechitabilă. Soluționând chestiunea privind individualizarea pedepsei instanța de apel a luat în calcul caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul comiterii acesteia, persoana inculpatului, care anterior a fost judecat, precum și de faptul că în speță au fost stabilite un cumul de circumstanțe atenuante și anume: recunoașterea vinei, căința sinceră, contribuirea activă la investigarea cauzei, examinarea cauzei în baza probelor examinate administrate la faza de urmărire penală, circumstanțe care au permis Colegiului de a concluziona asupra necesității schimbării categoriei de pedeapsă.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar acuzatorul de stat, care invocând temeiurile de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În argumentarea soluției solicitate recurentul a invocat următoarele:

- decizia adoptată a fost argumentată insuficient și superficial la capitolul reducerii pedepsei, nefiind luată în considerație personalitatea inculpatului, care la locul de trai se caracterizează negativ, anterior a fost condamnat, cu antecedente penale, se află la evidență la medicului narcolog ca consumator de droguri și alcool;

- instanța de apel nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii, care face parte din categoria celor excepțional de grave, precum și de faptul că omorul a fost săvârșit cu o deosebită cruzime, profitând de starea de neputință a victimei;

- în speță instanța de apel micșorând cuantumul pedepsei stabilite nu a ținut cont de prevederile art. 2,61,75 Cod de procedură penală dar și de explicațiile date prin Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11.11.2013 „Cu privire la chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale”;

- prima instanță soluționând chestiunea privind stabilirea pedepsei corect a reținut doar o circumstanță atenuantă, recunoașterea vinei, circumstanță, care a servit temei de judecare a cauzei în procedură simplificată.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului rezultă că recurentul invocă temei de recurs pct. 6), 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aspectele invocate, Colegiul penal reține că aceste temeuri nu și-au găsit confirmarea în speța dată.

Totodată, Colegiul reține că acuzatorul de stat este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor făptuitorului, însă critică hotărârea contestată în partea pedepsei, nefiind de acord cu categoria și termenul de pedeapsă stabilit.

Analizând decizia recurată sub aspectul dat, Colegiul penal constată că, instanța de apel, prin admiterea apelurilor declarate de partea apărării cu casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri în partea stabilirii măsurii de pedeapsă lui Tanov Sv., prin care a ajuns la concluzia că este necesar de schimbat categoria pedepsei stabilite de prima instanță, a acordat deplină eficiență prevederilor art.61, 75, 76 și 78 Cod penal.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, în speță, instanța de apel a individualizat pedeapsa aplicată inculpatului potrivit prevederilor art.61, 75 Cod penal, iar aceasta s-a soldat cu numirea unei pedepse echitabile, or prima instanță i-a stabilit lui Tanov Sv. o pedeapsă excesiv de dură.

În acest sens Colegiul penal atestă că, stabilirea pedepsei ține de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. Legiuitorul stabilește prin lege pedepsele pentru infracțiuni și criteriile de individualizare a lor. Călăuzindu-se de aceste criterii, instanța de judecată, la stabilirea și aplicarea pedepsei infractorului, realizează voința legiuitorului, și nu a sa.

Potrivit dispozițiilor art. 7, 75 Cod penal, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune, și când este capabilă să contribuie la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de condamnat, cât și

de alte persoane.

Categoria și **termenul** (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art.76, 77, 78 Cod penal.

Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, iar limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite, care constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Reieșind din circumstanțele indicate, instanța de recurs consideră că pedeapsa stabilită lui Tanov Sv. de instanța de apel corespunde prevederilor art.7, 61, 75 Cod penal, deoarece stabilirea categoriei, duratei și cuantumului pedepsei a fost motivată în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea inculpatului, conduita acestuia după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială a acestuia, or criteriile stabilirii pedepsei sunt acele reguli, principii, prevăzute în Codul penal, de care instanța de judecată trebuie să țină cont la stabilirea categoriei, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Totodată, instanța individualizând pedeapsa penală, urmează a ține cont și de faptul că pedeapsa penală nu trebuie să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă.

Excluderea pedepsei retributive înseamnă că aceasta nu trebuie privită ca „prețul”, pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă. Norma juridică trebuie să prevadă pedeapsa, care trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile și urmările ei.

Pentru realizarea dreptății, echilibrul trebuie să existe între aceste elemente și consecințele suportate de persoana condamnată, care nu trebuie să sufere o nedreptate, nici victima să nu fie nemulțumită de pedeapsa aplicată făptașului.

Prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, se urmărește ca victima și statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului vinovatului, ci realizarea dreptății.

Colegiul penal atestă că, chiar dacă activitatea infracțională a inculpatului Tanov Sv. are un grad ridicat de pericol social, așa după cum au reținut instanțele de fond reieșind din faptul că infracțiunea face parte din categoria celor

excepțional de grave, că a fost comisă cu o deosebită cruzime, profitând de starea de neputință a victimei, însă instanța a luat în considerație circumstanțele atenuante prezente în cauză, recunoașterea vinovăției, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, căința sinceră în cele comise, acesta conștientizând consecințele faptei săvârșite, comportarea sinceră avută în timpul procesului penal, poziția procesuală.

Mai mult, instanța de recurs reține că gravitatea infracțiunii este determinată de caracterul și gradul prejudiciabil al faptei, care trebuie examinată aprofundat și corespunzător tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului, astfel că constatarea instanței de apel că prima instanță neîntemeiat i-a stabilit inculpatului cea mai aspră categorie de pedeapsă (detențiunea pe viață) prevăzută de norma penală în baza căreia inculpatul a fost condamnat reieșind din totalitatea circumstanțelor cauzei, este justă și întemeiată

Ținând cond de cele menționate supra, Colegiul penal consideră că pedeapsa detențiunii pe viață, redusă până la 30 de ani, în temeiul art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, stabilită de prima instanță nu poate fi justificată, nefiind respectat principiul proporționalității sancțiunii, de rând ce norma penală de care a fost recunoscut vinovat inculpatul, pe lângă pedeapsa detențiunii pe viață, care este cea mai aspră, mai prevede și pedeapsa închisorii de la 15 la 20 de ani.

Prin urmare, Colegiul penal, reținând cele sus menționate, și totodată faptul că infracțiunea săvârșită de inculpat face parte din categoria celor excepțional de grave, împrejurare care, coroborată cu restul circumstanțelor pe caz, au permis instanței de apel de a conchide că resocializarea inculpatului pozitivă pe viitor, nu va fi posibilă decât prin aplicarea unei pedepse ferme, care să fie în deplin acord cu fapta comisă, numai nu cu detențiune pe viață, dar cu închisoare.

Tot aici Colegiul menționează că circumstanțele menționate de acuzatorul de stat „*personalitatea inculpatului, care la locul de trai se caracterizează negativ, anterior a fost condamnat, cu antecedente penale, se află la evidență la medicului narcolog ca consumator de droguri și alcool*” instanța de apel le-a luat în considerație și ținând cont de faptul că cauza a fost examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art.364¹ Cod de procedură penală, i-a stabilit acestuia pentru fapta comisă pedeapsa închisorii la limita maximă de 13 ani și 6 luni, care în viziunea instanței de recurs este în măsură să asigure atingerea scopului educativ-preventiv al acestei sancțiuni, corijarea și reeducarea inculpatului, prevenirea de comiterea unor noi infracțiuni din partea acestuia și a altor persoane.

Tot aici Colegiul ține să menționeze că pedeapsa mai mare de 10 ani

închisoare se consideră o pedeapsă privativă de libertate pe termen lung, aplicată pentru infracțiunile ce reprezintă pericol social grav și deosebit de grav.

În consecință, Colegiul penal opinează că argumentele punctate în cererea de recurs privind greșita individualizare a executării pedepsei nu sunt incidente cauzei deferite judecătii, iar instanța ierarhic inferioară și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor din art. 61 și 75 Cod penal, aplicându-i lui Tanov Sv. o pedeapsă echitabilă și proporțională faptei săvârșite, fapt ce determină incontestabil concluzia de inadmisibilitate a recursului ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Cahul, Cebotari Vitali, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 29 noiembrie 2016, în cauza penală în privința lui *Tanov Sveatoslav*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 iulie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti